

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **M. P.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem se sídlem v Teplicích, Dlouhá 31/63, za účasti **Krajského úřadu Ústeckého kraje**, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 8. 2004, č. j. 42 Ca 8/2004 – 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se stěžovatele domáhal zrušení usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 8. 2004, č. j. 42 Ca 8/2004 – 21, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 17. 3. 2004, č. j. 492/DS/04/35882, kterým bylo změněno rozhodnutí Statutárního města Teplice, komise k projednání přestupků ze dne 11. 12. 2003, č. j. KKPP/2977/2003 o uložení pokuty a zákazu činnosti. V odůvodnění napadeného usnesení krajský soud uvedl, že žaloba byla podána opožděně, a to na základě zjištění, že rozhodnutí krajského úřadu bylo stěžovateli vypraveno dne 17. 3. 2004 a protože pošta stěžovatele nezastihla, byla zásilka dne 22. 3. 2004 uložena. Když si stěžovatel následně zásilku nevyzvedl, došlo třetím dnem po jejím uložení v souladu s ust. § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) k tzv. náhradnímu doručení a stěžovateli počala od 25. 3. 2004 běžet dvouměsíční lhůta k podání žaloby. Tato

lhůta marně uplynula dne 25. 5. 2004 a žaloba byla podána osobně po více než třech měsících od doručení napadeného rozhodnutí dne 29. 6. 2004. Okolnost, že krajský úřad poté doručování napadeného rozhodnutí dvakrát zopakoval, takže nakonec se až policii podařilo dne 19. 5. 2004 stěžovatele osobně zastihnout, na tom nic nemění.

Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve zopakoval dosavadní průběh řízení včetně podstatného obsahu podané žaloby. Proti napadenému usnesení uplatnil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s., když krajský soud neposoudil správně právní otázku řádného doručení rozhodnutí odvolacího orgánu. Svým postupem krajský soud odňal stěžovateli možnost jednat před soudem tím, že nebylo provedeno řádné předvolání k jednání advokátu stěžovatele, stěžovateli nebylo doručeno předvolání vůbec, čímž bylo porušeno ustanovení § 49 odst. 1, § 42 odst. 2, § 76 odst. 3 a § 77 odst. 1, 2 s. ř. s. Krajský soud tak nemohl zjistit, že se stěžovatel v době, kdy mu bylo správní rozhodnutí uloženo na poště nezdržoval v místě bydliště, ale byl mimo území republiky a nemohl tak zjistit, proč správní orgány obou stupňů nepovažovaly doručení v měsíci březnu 2004 za doručení řádné. Dále stěžovatel poukázal na to, že mu krajský soud nedoručil vyjádření žalovaného k podání repliky a že rozhodl bez zaplacení soudního poplatku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodu, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného usnesení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek je podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. Výčet možných tvrzení, a tedy důvodů, pro které stěžovatel kasační stížnost podává, je obsažen pod písm. a) až e) citovaného ustanovení. Směřuje-li kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení, jak je tomu i v daném případě, může být uplatněn pouze důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a nikoliv důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, protože krajský soud nerozhodoval ve věci meritorně.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Podle § 24 odst. 2 správního řádu nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místě příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do 3 dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Ze správního spisu vyplývá, že zásilka obsahující rozhodnutí krajského úřadu byla stěžovateli doručována dne 22. 3. 2004, avšak protože stěžovatel nebyl zastižen, byla uložena u držitele poštovní licence a stěžovatel o tom byl vyrozuměn. Zásilku si stěžovatel nevyzvedl, a proto se den 25. 3. považuje podle § 24 odst. 2 správního řádu za den doručení. Dodejka s vyznačením data uložení je podle ustálené judikatury veřejnou listinou a údaje na doručence se pokládají za pravdivé, dokud není prokázán opak. Domněnku náhradního doručení písemnosti určené do vlastních rukou podle citovaného ustanovení může nezastižený adresát vyvrátit prokáže-li, že se v rozhodné době v místě doručení nezdržoval a nebo že pošta při doručování zásilky nedodržela postup předepsaný správním řádem (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 5 Azs 46/2003 - 50). Jedná se tedy o vyvrátitelnou domněnku. Stěžovatel však nejen, že nepředložil důkazy o tom, že se v místě bydliště nezdržoval, ale ani konkrétně neuvedl, kde se zdržoval a nenavrl žádné důkazy k prokázání tohoto svého tvrzení. Pouhým obecným tvrzením stěžovatele, že se v době doručování zásilky v místě bydliště nezdržoval, neboť byl mimo území České republiky, nemůže být zákonná fikce tzv. náhradního doručení vyvrácena. Proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku týkající se nezákonnosti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby z důvodu jejího opožděného podání.

Pokud stěžovatel poukazoval na to, že mu byla odňata možnost jednat před soudem tím, že nebylo provedeno řádné předvolání k jednání advokáta stěžovatele, stěžovateli nebylo doručeno předvolání a krajský soud rozhodl o odmítnutí žaloby pro opožděnost, ani tuto námitku Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. V rámci přípravy jednání je předseda senátu povinen přezkoumat, zda jsou splněny podmínky řízení a zda byly odstraněny případné vady žaloby (§ 114 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.). Opožděné podání žaloby představuje nedostatek podmínek řízení, který brání jejímu věcnému projednání, kdy není důvodu k nařízení jednání podle § 49 s. ř. s., ale naopak z důvodu hospodárnosti je možné žalobu odmítnout bez nařízení jednání. Pokud proto krajský soud nařídil jednání a v nepřítomnosti stěžovatele a jeho právního zástupce rozhodl o odmítnutí žaloby, byl takový procesní postup nadbytečný, ale nejedná se o vadu, která moha mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Totéž platí o námitce, že stěžovateli nebylo doručeno vyjádření krajského úřadu k replice, neboť tato vada nemohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí, když byla nerozhodná pro zjištění, že žaloba byla stěžovatelem podána opožděně.

Důvodnost stěžovatelova upozornění, že krajský soud rozhodl, aniž by byl zaplacen soudní poplatek, Nejvyšší správní soud nepochybně, neboť stěžovateli vznikla podáním žaloby podle § 4 odst.1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, poplatková povinnost. Podle § 9 odst. 1 citovaného zákona měl být stěžovatel k zaplacení poplatku vyzván a v případě nezaplacení mělo být řízení zastaveno. Nicméně podle názoru Nejvyššího správního soudu ani tento vadný postup krajského soudu není být důvodem pro zrušení napadeného usnesení, protože podle § 13 citovaného zákona může být i po skončení řízení poplatek vyměřen a vymáhán.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně

vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl, a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu